

og navnlig gælder det de ældre. De unge, siger han, bade i Aaer og Bække, men det er naturligvis kun i Sommertiden. Han siger om de Forhold, hvorunder de leve, at naar han kommer for at se til en syg og løfter Dynen op, da staar der en hel Vrimmel af Lopper op imod ham. Lus, siger han, er almindeligt blandt dem, og ligeledes Fnæt. Mon disse Folk, der skildres paa den Maade, ikke kunde have godt af et varmt Bad? Han siger endvidere om Sygdommen scabies eller Fnæt, at den bæres omkring ved Sypiger, der vandrer fra Sted til Sted, at den har hjemme i Skolerne, og at den ikke tages under Lægebehandling, før Læreren og hans Familie ere smittede. Mon saadanne fnætbefængte Folk ikke havde godt af et varmt Bad? Det er vist det ærede Medlem for Holstebro (Mølgaard-Nielsen), der har den Ære at være Repræsentant for dem derovre (Mølgaard-Nielsen: Nej!) Er det ikke? Det troede jeg. Men saa er der en anden, der er Repræsentant for dem, jeg misunder ham ikke.

Men saaledes skildres altsaa Renligheden ude paa Landet. Nu stille vi altsaa Forslag om, at denne Sag tages op saaledes, at Renligheden fremtidig kunde blive mere almindelig i denne Befolkning, end den er i dette Øjeblik. Men den højtærede Landbrugsminister vil ikke være med dertil, han gør Løjer med det hele. Naa, det er i Aar, til næste Aar, tror jeg efter den Erfaring, jeg har om den højtærede Minister, vil han stille sig anderledes. Men i Øjeblikket er, som sagt, vort Forslag hjemløst. Det flakker om fra den ene Minister til den anden. Ingen vil have med det at gøre, og det var dog ret naturligt, om det netop hørte under Landbrugsministeren. Jeg tror nemlig, at hvis man kunde indrette Badstuer i Forbindelse med de 1,000—1,100 Andelsmejerier, vi have her i Landet, var der dog en Mulighed for at udbrede større Renlighed mellem Folk paa Landet. Derfor maa jeg paa det bedste anbefale dette Forslag.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem for Kerteminde (Pinstrup). Vi hørte alle hans Op-læsning, der jo særlig gik ud paa en Ros og Forherligelse af hans egen Dygtighed og alt det, han havde udrettet for Husmændene. I den Betænkning, Husmændene have indgivet til Landbrugsministeriet, føre de en stærk Klage over det ærede Medlem. Det er ikke Ros og Forherligelse, man hører fra Husmændenes

Side. Jeg læste nogle Linier desangaaende op i Formiddagsmødet og skal altsaa ikke læse dem op igen, men blot hen-vise til, at han ved sin afvisende Holdning fik forhindret, at der kom en fælles Indstilling fra den nedsatte Kommission. Det var altsaa helt andre Ord, der lode fra selve Husmændene end dem, han nu udtaler til sin egen Forherligelse.

Han sagde, at Husmændene vilde have alt eller intet. Det passer slet ikke. Hvor kan det ærede Medlem, som Kommissionens Formand, sige dette! Husmændene krævede ikke alt eller intet. De tilbøede netop Samarbejde paa nogle af de for Landbruget allervigtigste Punkter. De sagde: Vi ville samarbejde med Landboforeningerne f. Eks. vedrørende de to store, vigtige Spørgsmaal om Planteavl og Husdyrbrug, og vi ville samarbejde med Hensyn til de økonomiske Foredrag, men det, vi kræve, og det, som vi ikke ville slaa af paa, er, at selve Bevillingerne til det mindre Jordbrug ville vi styre og lede, der forlange vi at være eneraadende, der forlange vi, at Landboforeningerne ikke skulle være Formyndere for os saaledes, som de have været det før.

Det ærede Medlem for Kerteminde spurgte mig, om jeg vilde synes om, at der kom en Strid mellem Arbejdsmændene og de faglærte Arbejdere i København eller over hele Landet. Jeg skal dertil svare, at det vilde jeg blive overordentlig ked af. Men en saadan Strid kommer heller ikke, for der er ingen af disse to Grupper, der vil være Formynder for den anden. De faglærte Arbejdere forlange ikke at staa som Formyndere og styre Arbejdsmændenes Penge, og Arbejdsmændene forlange lige saa lidt at styre og regere over de faglærte Arbejders Penge, men de forstaa at arbejde sammen i Fællesskab og at overlade Styrelsen af Tingene til hver for sig, saaledes som det falder ret og naturligt.

Saa sagde det ærede Medlem, at der ved disse Forslag ikke sker synderlig Forandring. Men der tager det ærede Medlem fuldstændig fejl. Det er i Virkeligheden en gennemgribende Forandring, der her sker. Det Udvalg, som skal fordele de Penge, som ere tildelte de enkelte Landsdele for sig, skal bestaa af 5 Medlemmer. Hvis Landboforeningerne tælle flest Repræsentanter af Husmænd, faa de de 3 Medlemmer, og Husmændene kun de 2, er det omvendte Tilfælde, bliver det Husmændene, som faa Flertallet, altsaa de 3 Medlemmer. Jeg tror, at her paa Øerne